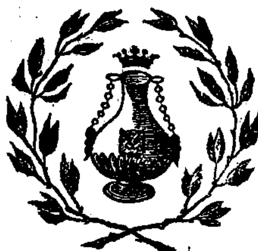
No. 122. 1841.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 11 October.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk.

Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Brieven franco.

INGEZONDEN STUKKEN.

Wat zal de verwerping der Begrooting uitwerken?

Die vraag kan niet ongewigtig zijn, bij het schier wiskunstig zekere van de verwerping der Begrooting, voor 1842 en 1843, door de Tweede Kamer.

Vond zulk eene verwerping bij ons voor de eerste maal plaats, en bezaten de schuldhouders niet de jaren-lange ervaring, dat, wat in Nederland ook geschiede, steeds gezorgd wordt, dat in tijds de verschenen renten kunnen betaald worden, — wij zouden eenen min of meer gewigtigen schok voor ons crediet van de verwerping vreezen. *Nu*, echter, doen wij dit niet, en ook de Ministers schijnen zulk eene vrees niet te koesteren, zonder hetwelk wij eer eene intrekking dier Begrooting van hen zouden gewacht hebben, dan dezelve aan de schier zekere kans van verwerping te zien blootgesteld.

Maar, wat zal er gebeuren, wanneer zij *is* verworpen? Zal men eene Begrooting voor één jaar voordragen, en die laten op de hoogte van 71 millioen?

Maar welk uitzigt, dat ook *deze* zou worden aangenomen, zoo er niet bij bezuinigd was, wat ter bezuiniging door de sectien is aangewezen? De vrees, dat men met 1 Januarij niet gereed zou zijn met eene andere?

Maar men zou nog wel gereed kunnen zijn met eene andere, altans voor één jaar, en die aangenomen zou kunnen worden, *wanneer* er maar bezuinigd was, en men eenige gewigtige schreden vooruit toonde te willen doen, op den weg tot het vaderlandsch behoud, hoedanige wij straks zullen opnoemen.

Men beweert, het is waar, dat zulk eene voordragt voor één jaar zou strijden met de grondwet. Het wordt tijd, deze bedenking eenigzins van meer nabij te bezien, want het schijnt, dat sommigen hier te lande zouden vorderen, dat de *zaak* aan den *vorm* werd opgeofferd, liever dan de wet der onvermijdelijkheid te erkennen.

Dat de voorgestelde Begrooting niet één jaar, vóór zij in werking moest komen, aan de Tweede Kamer is voorgedragen, valt niet tegen te spreken, en dit is het dan ook, wat men aan de Regering kan verwijten; hoe zeer zij niet geheel ten onregte, behalve andere verontschuldigingen, ook *deze*, heeft aangevoerd, dat, wil men art. 123 der grondwet zóó volstrekt naar de letter opvatten, dan eerst eene tweejarige Begrooting moet zijn vastgesteld, om één jaar voor het verstrijken van *dien* termijn, eene andere te kunnen voordragen.

De geheele wetgeving heeft er intusschen in toegestemd, dat de Begrooting voor 1841 slechts voor één jaar gelden zou: zij is dus in zóóver medepligtige van de Regering, dat er nog geene tweejarige Begrooting *bestaat*. En waarom stemde zij hierin toe? Omdat de omstandigheden, in 't laatst van 1840, dit noodzakelijk deden oordeelen. Welnu, diezelfde omstandigheden hebben juist belet, dat, reeds dadelijk na de vaststelling der éénjarige begrooting, eene tweejarige werd voorgedragen; zij hebben de Regering in de verpligting gebragt, de voordragt later te doen; maar nu dan ook voldeed zij aan het gevorderde, bij art. 123 en 124 der grondwet, en droeg eene *tweejarige* voor. Maar, wanneer nu de Staten-Generaal deze verwerpen, omdat zij niet voor twee jaren zulke hooge uitgaven willen bestendigen, zal er dan niet eene éénjarige kunnen worden voorgedragen, zonder de grondwet te schenden?

Neemt dan de grondwet aan, dat de Staten-Generaal *per se* steeds IN TIJDS eene tweejarige Begrooting hebben aan te nemen? Laat zij Hun het regt niet, tot verwerping, zoo dikwijls zij dit noodig achten; ook zelfs dan nog, wanneer er geen tijd meer zijn moet, eene nieuwe tweejarige *te schryven*, laat staan te [illegible]eren of te veranderen? Heeft, in zulke gevallen, de wetgevende magt geene bevoegdheid, om, in het belang des lands, eene hulp-begrooting, voor eenen korteren tijd, vast te stellen?

Vroeger altans, heeft men dit gemeend, en er is ook schier geen ander middel denkbaar, wil men de algemeene zaken niet geheel in de war sturen, en aan het openbaar crediet den bodem inslaan.

Welnu, wanneer dan, *en* de Regering *en* de Staten-Generaal, hunnen eed gedachtig, om zoowel als de grondwet te onderhouden, ook het algemeene belang voor te staan en te bevorderen, van oordeel waren, dat, in het algemeene belang, eene hulpbegrooting vereischt werd, en er *onmogelykheid* bestond, eene tweejarige, welke aannemelijk zijn kon, vast te stellen. Waarom zouden zij tot de vaststelling eener éénjarige onbevoegd zijn?

Omdat de grondwet eene tweejarige bepaalt? Maar zij vordert die *eerst*, wanneer reeds eene tweejarige in werking is. Omdat art. 123 bevoegdheid geeft, om in eene tweejarige Begrooting bij eene nieuwe wet verandering te brengen? Maar de Regering kan deze bevoegdheid tot *nul* reduceren, door, wanneer zij voor twee jaren haren zin bekomen heeft, geene nieuwe wet voor te dragen of te sanctioneren. En wat dan?

Maar, men moet der Regering haren zin niet geven; men moet geene tweejarige Begrooting aannemen, welke men zou moeten wenschen, in het geheel niet in het leven te zien. Welnu, verwerp dan, en verwerp nogmaals, en zie of de Regering willens en bij magte is, eene tweejarige Begrooting, bij de thans nog bestaande inrigting onzer staatshuishouding en onzer lieve grondwet, voor te dragen, die voor u aannemelijk is.

Maar klaag niet, indien het zóóver naar 1 Januarij 1842 gaat loopen, dat er geen middel meer is, dan te kiezen tusschen toegeven *voor twee jaren*, en volslagene wanorde in het beheer van den Staat.

Neen, er moet *beter* gehandeld worden, van beide zijden, en alles zal wél gaan.

Wordt de Begrooting voor 1842 en 1843 verworpen, dan beschouwe Z. M. Koning WILLEM II dit als een bewijs, dat er verandering, gewigtige verandering, in ons staatsbestuur noodig en onvermijdelijk is; dan behage het Z. M. den raad in te nemen van die mannen, welke meest het vertrouwen der Natie bezitten. Dat hieronder behooren een FALCK, een LUZAC, een FOCKEMA, een VAN RECHTEREN, een THORBECKE, een VAN DAM, een VAN NES, een DONKER CURTIUS, een DE KEMPENAAR, een BRUCE, een LUYBEN, en, onder de leden der tegenwoordige of vorige regering, een ROCHUSSEN een SCHIMMELPENNINCK, een BAUD, een VAN DEN BOSCH, een VAN DER CAPPELLEN — zal wel aan Z. M. niet behoeven herinnerd te worden.

Het behage Z. M., uit deze mannen, eenen raad van Ministers, met eenen Voorzitter aan het hoofd, te benoemen; aan deze een volkomen inzigt in 's lands toestand te geven, en op te dragen, om, binnen eene maand, aan Z. M. voor te dragen:

1°. Eene éénjarige Begrooting, waarin gebragt zijn de bezuinigingen, reeds voor het jaar 1842, door hen mogelijk geoordeeld.

2°. de wijzigingen, welke, zoo in de grondwet als in onze staatshuishouding in den loop van 1842 zouden behooren gemaakt te worden, om beiden te doen overeenstemmen met de behoeften en de krachten der natie, — waaronder ook vooral eene soort van belasting, dienstig om te vervangen die, welke voor het tegenwoordige loodzwaar drukken op den nijveren middelstand en de minvermogende klassen des volks, en welke reeds voor lang de armoede met elken dag deden toenemen, de ondernemingen van nijverheid drukten, en menige bron van bestaan deden kwijnen, of geheel verdroogen.

Bij zulk eene handelwijze, het lijdt geenen twijfel, zal er algemeen vertrouwen, eene algemeene hoop en bemoediging ontstaan; zullen de Staten-Generaal volgaarne de eenjarige begrooting goedstemmen, en er een blij verschiet voor de blikken van het hijgende, het vermoeide, het door vrees, wantrouwen, hoop en verwachting, heen en weder geslingerde Nederlandsche volk opdagen.

Nog weder een droom.

(Vervolg van N°. 120.)

« Achtbare Voorzitter! en gij allen, mijne Heeren! Gij weet, wat er door verstaan wordt, wanneer van den *bloei* « van een land de rede is. Bloei — beteekent dan: ontwikkeling tot voorspoed, tot welvaart, tot geluk van het « *geheel*; en bijgevolg ook van de deelen, waaruit het geheel bestaat.

« Deze omschrijving, op ons Nederland toegepast, moeten wij vragen, wat kan hetzelve tot eenen staat brengen van *meerdere* ontwikkeling tot voorspoed, welvaart « en geluk, dan er thans binnen hetzelve wordt opgemerkt?

« En het antwoord is zeer eenvoudig: vermeerder binnen hetzelve de werkzaamheid, de *productie*; trek daartoe van al de elementen, die binnen hetzelve gevonden worden, *en* van de hoogte der wetenschap, zoo als « die hier als elders bestaat, partij.

« Leert ons de ondervinding, dat door de groote concurrentie van handel en scheepvaart der andere volken, « deze twee takken van industrie bij ons ontoereikend zijn « geworden, om algemeene werkzaamheid, algemeene welvaart te verschaffen, dan moeten wij van zelve naar « *meerdere* takken omzien; zonder dat nogtans, ook ten « aanzien van deze twee genoemde zelve, mag worden « verzuimd, haar al die voordeelen te doen afwerpen, « voor welke zij vatbaar zijn, en waartoe dan allezins « bevorderlijk moet zijn;

« dat de handel zoo vrij gelaten of gemaakt worde, « als maar immer mogelijk is, en alle bezwarende of « verbodsbepalingen, welke vreemde natien terughouden « van met ons te handelen, ons hunne handelsartikelen toe « te voeren, en de onze even vrij in hunne havens toe « te laten, worden opgeheven. Dat alle lastige formaliteiten, onafscheidelijk van lasten of regten op den handel gelegd, dien ten gevolge mede worden afgeschaft;

« dat onze handelaren en reeders met meer ondernemingszucht bezield worden, en niet vorderen, dat, om « een schip in zee te zenden, de procenten van de te maken winst, *a priori*, met wiskunstige zekerheid kunnen « worden vooruitgezien en berekend. Dit konden onze « voorvaderen ook niet; maar zij ondernamen en waagden, en — voeren er wél bij.

« Naar verdere takken omziende, vestigt zich ons oog al dadelijk, in de eerste plaats, op den *landbouw*, dien onmisbaren tak van volksbestaan, in ieder land der aarde; en « terstond ontwaren wij dan ook, dat onze Staat nog veel « minder in dezen tak produceert, dan deszelfs behoeften « vorderen, dan deszelfs middelen, behoorlijk aangewend, « zouden veroorloven.

« Er is nog zeer veel land, dat woest en onbearbeid « ligt en *blyft* liggen, doordien het den kapitalisten aan « lust en energie ontbreekt, hetzelve te doen bearbeiden « en vruchtbaar maken; doordien zij liever van vreemde « Staten eenen vasten jaarlijkschen intrest ontvangen. — « dan werken te ondernemen, die niet dadelijk zekere en « ruime intressen beloven, maar waarvan het algemeen, « reeds dadelijk, door vermeerdering van arbeid, en hunne « eigene kinderen gewis eens later de heilrijke vruchten, « door ruim bezit genieten zouden.

« Hoeveel grond zou er toch nog, ook *door particulieren*, kunnen worden drooggemaakt, ingedijkt en ontgonnen, wanneer het vadsige couponnen-knippen meer « uit de mode geraakte, en de vrekheid, die den hoogst « mogelijken intrest, van wie dan ook, poogt te bedingen, « voor echte vaderlandsliefde, en de zucht voor het welzijn van den medeburger, plaats maakte!

« Kon men voor zulke ondernemingen de vereischte « kapitalen tot zeer billijke rente negocieren, hoe menigeen, der zake kundig, zou zich voelen opgewekt, om « de handen aan het werk te slaan, en eerlang aan den « Staat rijke, vruchtendragende gronden te verschaffen, « welke nu, door hunne schadelijke uitdampingen, op de « gezondheid der nabijwonende Ingezetenen nog eenen verpestenden invloed uitoefenen! En hoeveel handenarbeid « zou daaruit moeten voortvloeijen, en daardoor moeten « bijdragen, om den algemeenen armenlast, en de schadelijke « gevolgen van het ledigloopen, bij de arbeidende klassen, « te verminderen!

« Maar ook de reeds bearbeide gronden, zij konden « nog meer produceren; ook van deze en het vee tot « derzelver bemesting gevorderd, konden door de eigenaars

«of bruikers veel grootere voordeelen worden genoten, dan zij er nu van trekken; wanneer deze laatsten zich maar wilden laten raden en onderwijzen, en gebruik maken van de ontdekkingen der wetenschap in de laatste jaren verkregen; en zij niet, door vooroordeel of vadsigheid of eigenwijsheid, zich maar wilden houden, bij hetgeen hunne voorvaders voor goed en voldoende verklaard hebben.

«Verbeterde werktuigen, verbeterde wijze van arbeiden, van ploegen, bemesten, zaaijen, verbeterde wijze van landhuishouding, hoeveel duizenden zijn er, die, wel verre van daarvan partij te trekken en er hun voordeel mede te doen, *of* niet weten, dat zoo iets in de wereld bestaat, *of* hetzelve, zonder onderzoek, als schadelijke nieuwigheden, verwerpen!

«Hier en daar, worden reeds pogingen aangewend, om deze ongelukkige wijze van doen te keer te gaan en te verbeteren. Of er *genoeg* en of er *doelmatig* aan de bevordering van dit doel gearbeid wordt, is iets, mijne Heeren! dat ik voor als nog meen te moeten betwijfelen."

«Ik geloof, U mijne conclusien van het voorgedragene niet op te moeten geven, mijne Heeren! zij vallen van zelve in het oog Onze Societeit moet een groot kapitaal bijeenbrengen, waaraan zooveel mogelijk al wat in Nederland *ryk* is, moet bijdragen, en hetwelk alleen, naar gelang der voorkomende behoeften van de deelnemers zal worden opgevraagd; — en allen, die dan sommen behoeven tot droogmaking, indijking of ontginning van gronden, en welker berekeningen, kunde, karakter en maatschappelijke betrekkingen voldoenden waarborg aan het Bestuur opleveren, dat er doelmatig en met eerlijkheid en goede trouw zal worden gehandeld, moeten, tot zeer billijken intrest b. v. van 2 of 2½ pct. (om na verloop van 3 of 4 jaren successivelijk tot den gewonen standaard te worden verhoogd.) aan het vereischte kapitaal worden geholpen, — onder verband natuurlijk, tot op den tijd der aflossing, van de op die wijze te verkrijgen gronden.

«Voorts moet de Societeit het zich ten doel stellen: de meest doelmatige middelen uit de denken en in werking te brengen, om de reeds bearbeide gronden meerdere en betere vruchten, meerdere voordeelen te doen opleveren; en daartoe de eigenaren of bruikers, door premien en voorlichtingen, aan te moedigen en in staat te stellen."

«Slaan wij verder eenen blik op andere takken van werkzaamheid, van nijverheid en volksbestaan, mijne Heeren! dan komen ook voor ons oog *de middelen van communicatie en vervoer.*

«Hieraan valt in ons land nog *zeer veel* te verbeteren, ja wij mogen zeggen, dat wij te dezen, in vele opzigten, verre achter staan bij vreemde natien, die niet zelden onze, bij hen uitgezette kapitalen gebezigd hebben, om ons vooruit te streven; om aan de gronden, in de nabijheid van grootere of kleinere, wel aangelegde wegen of vaarten gelegen, eene grootere waarde, en aan de productie meerder gemak en onkostbaarheid te verschaffen; waardoor het *geheele* land eene betrekkelijk hoogere waarde erlangen moest, boven de zulke, waar men te dezen aanzien tot dusver achterwege is gebleven.

«Ook hier moeten dus particulieren, corporatien of Plaatselijke Besturen worden opgewekt en aangemoedigd, door de middelen ter uitvoering gemakkelijk voor hen verkrijgbaar te maken.

«Aanvankelijk, een geringe intrest en kleine sommen ter aflossing, tot de voordeelen van de aangelegde werken het afdragen van iets meer veroorloven; en inmiddels zal men tallooze menschenhanden allernuttigst kunnen bezig houden, en de armoede en ledigheid ook hierdoor te keer gaan.

«Verder, komen ons velerlei andere takken van nijverheid voor den geest, welke, waren de middelen om te leven hier te lande niet, ten gevolge van een verkeerd belastingstelsel, zoo kostbaar en daardoor de arbeidsloonen, hoe hoog ook, evenwel ontoereikend, met goed gevolg door ons zouden kunnen worden uitgeoefend. — iets hetwelk nu alleen door het verleenen van premien op den uitvoer zou kunnen worden vergoed, of door verbodstelsels op de voortbrengselen van vreemden, die zich daarvoor echter weder schadeloos stellen, door ook den invoer onzer producten bij hen wederkeerig te belasten; terwijl de premien, door den Staat te verleenen, weder aan den anderen kant de schatkist bezwaren, en het leven binnen 's lands des te kostbaarder maken zouden.

«Wij zijn, zeker, ten aanzien van het fabriekwezen en de vervaardiging veler artikelen van nijverheid, bij andere volken in vele opzigten ten achteren; doch ik zie niet in, mijne Heeren! waarom dit zoo zou behooren te blijven. Wanneer er een beter belastings-stelsel werd ingevoerd, waardoor de eerste noodwendigheden des levens, en daarmede de arbeidsloonen aanmerkelijk goedkooper en tevens toereikend werden; wanneer daardoor, en door het billijker verkrijgbaar worden van kapitalen, zoo als de heer A. u lieden dit zeer teregt heeft doen opmerken, — de mogelijkheid ontstond, ten aanzien onzer voortbrengselen van nijverheid met vreemden te concurreren, dan zouden zich spoedig mannen laten vinden, hetzij in onzen eigen boezem, hetzij vreemden, welke, daarin voordeel ziende, hier te lande zulke takken van nijverheid zouden gaan uitoefenen; en door aftrek te vinden, en door winst te behalen, en door voortdurend te arbeiden en ondervinding op te doen, zouden wij van lieverlede op denzelfden trap van bekwaamheid geraken, waarop andere volken, ten aanzien dier takken van industrie, zich op dit oogenblik bevinden.

«Het zal dus, naar aanleiding hiervan, mijne Heeren, de pligt van elk Lid der Societeit zijn moeten, naar zijn vermogen, tot de invoering van een beter belastingstelsel te helpen mede werken; voorts, om het verbruik van artikelen van inlandsch fabrikaat zooveel doenlijk aan te moedigen en te vermeerderen; en de Societeit zelve zal, waar er behoefte aan kapitaal voor eene onderneming die op wel berekende gronden goede uitkomsten voorspelt, bestaat, deze, op voor den ondernemer billijke voorwaarden, moeten bevredigen.

«Dit een en ander met opzigt tot het doen ontstaan van *bloei* en *welvaart*, maar de vraag gold ook: de vermeerdering onzer *kracht.*

«Reeds op zichzelve, kan vermeerdering van bloei en welvaart tevens vermeerdering van kracht ten gevolge hebben, omdat er, zoo er overigens burgerlijke deugden bij het volk gevonden worden, — dankbaarheid jegens de regering, en onderlinge tevredenheid uit kunnen geboren worden. Ik zeg: *kunnen*, mijne Heeren! omdat er talrijke voorbeelden bestaan, dat groote welvaart en daaruit ontstaande weelde, vaak tot verzwakking leidden; of dat, bij den hoogst mogelijken trap van bloei, nogtans schier algemeene ontevredenheid bij de burgers heerschte, ja zelfs staatsberoeringen en omwentelingen ontstonden.

«Om *krachtig* te zijn, moet er eensgezindheid, tevredenheid bij de burgers bestaan; en daartoe is het nog niet genoeg, materiele welvaart te bezitten; maar de staats-instellingen moeten zóódanig worden ingerigt; de magt, invloed, de vrijheid, de eer, de onderscheidingen moeten zoodanig worden verdeeld en geregeld, dat er van het hooge morele doel der regering blijke, elken burger op de waarde te schatten, welke hij, met opzigt tot het gewigt dat hij voor — en den invloed, dien hij op den Staat bezit of bezitten kan, werkelijk heeft; dat niemand, en vooral geene gansche klasse van burgers, zich opzettelijk verongelijkt, of onverdiend achteruit gesteld of uitgesloten vinde. Daar dit echter tot de taak der Regering behoort, mijne Heeren! en onze Societeit daaraan weinig of niets zou kunnen toebrengen, gelieven UEd. dit door mij aangevoerde te beschouwen, als alleen gezegd voor *Memorie.*" (*Het vervolg hierna.*)

NIEUWSTIJDINGEN.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 5. October. Twee der voornaamste gouvernements-bladen, *le Journal des Débats* en *la Presse*, dringen beide tegenwoordig sterk aan op de noodwendigheid, om den arbeid aan onze spoorwegen te bespoedigen en ons daarin zoo snel mogelijk op gelijke hoogte als de buitenlanders te plaatsen.

BELGIE.

ANTWERPEN, den 6. October. Ons *Journal d'Anvers* bevat heden het volgende ingezonden artikel:

«De algemeene stoomboot-maatschappij van Londen heeft openlijk den oorlog aan de Antwerpsche stoomboot-maatschappij verklaard. De aan de Engelsche maatschappij toebehoorende ijzeren boot de *Rainhard* is gisteren gelijktijdig met de boot de *Princesse Victoria* alhier aangekomen. Ofschoon die boot ongeschikt is om bij slecht weder zee te bouwen, had dezelve evenwel een dertigtal passagiers aan boord, die zonder deze oppositie waarschijnlijk met de *Princesse* zouden zijn overgekomen. Het Belgische gouvernement, hetwelk er tot dus verre nog niet toe heeft kunnen besluiten, om eene toelage toe te kennen aan de Antwerpsche maatschappij, welker booten, zoo door derzelver sterken bouw als derzelver goede inrigting, in allen opzigte den meesten waarborg aan de passagiers leveren, zou het Belgische gouvernement toelaten, dat de Engelsche maatschappij, die zoo vele hulpbronnen heeft en die zich tijdelijke opofferingen kan getroosten, de Belgische door haar stelsel van oppositie verplette?"

«Zou het niet, bij maatregel van voorzigtigheid, de concurrentie, die dikwijls aanleiding tot ongelukken geeft kunnen verbieden, door aan elke der maatschappijen vaste dagen van vertrek aan te wijzen, en het middel weten te vinden om de Engelsche maatschappij te beletten de vaart ten koste van onze maatschappij te doen. Welk regt toch hebben de Engelschen, om jaarlijks van de Belgen eene aanzienlijke som (in 1840 heeft zulks 36,000 franken bedragen) te eischen, zoo het heet om hun een dag van vertrek, iedere week, toe te staan, welk regt toch, zoo het niet is dat van den sterksten, een regt, waarvan de Engelschen overal waar zij de bovenhand hebben, een schoon gebruik weten te maken."

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 6. October. Aan de Rijkswerf alhier is heden met het beste gevolg van stapel gelaten, Zr. Ms. Oorlogs-brik van 14 stukken, *de Pyl.*

's GRAVENHAGE, den 5. October. In de zitting van de Eerste Kamer der Staten-Generaal van heden, is het Ontwerp van wet, houdende eene Instructie voor de Algemeene Rekenkamer, *aangenomen.*

— Men wil dat de hofmaarschalk baron *Huyssen van Kattendyke ad interim* belast zou worden met de portefeuille van buitenlandsche zaken, en wel, zoo als men verder beweert, voor eenen bepaalden tijd.

— Te Groningen heeft het departement de *Maats. tot Nut van 't Algemeen* eene volkszangschool opgerigt.

— Over Frankrijk heeft men belangrijke berigten uit China; den weg over Malta, aldaar den 30 Sept. ontvangen: De Engelsche hebben de voorposten van Canton van den 23 tot den 27 Mei aangevallen. De Chinezen hebben dadelijk gekapituleerd, als hebbende wederom geen lust om zich met de Engelschen te meten. Zij zullen 6 millioenen dollars betalen. Het garnizoen, uit Tartaren bestaande, heeft Canton den 5 Junij ontruimt. De Engelsche posten zijn naar Hoog-Kong terug getrokken.

GEMENGDE BERIGTEN.

M'Leod heeft nu stellig den 27 September te regt gestaan. Als een staaltje van Amerikaansche buigzaamheid mag gemeld worden, dat de Jurij uit Kwakers bestaan heeft, bekend als tegenstanders van zware straffen. Men ziet dus dat Themis ook in de Vereenigde Staten blind is, en men met haar doet, wat men goed vindt; alles echter onder regterlijke vormen. — Hoe toch de zonderlingste zaken in de mode kunnen komen: thans schijnt onder de groote heeren het arm- en beenbreken in zwang te geraken, althans heeft de Gouverneur-Generaal Lord Sijdenham, het voorbeeld van den Hertog van Bordeaux en van den Infant don Juan gevolgd, en door zich van het paard te laten werpen zich ernstig aan de beide beenen bezeerd. Daar zij niet gebroken zijn, zegt men dat zijn Lordschap eerstdaags andermaal de proef zal nemen. — Tot genoegen der kousenverkoopers te Montjauh, is aldaar in den ouderdom van 104 jaren overleden, zekere Claude Valer, welke zelfs in de hardste winters geene kousen droeg. Dit voorbeeld wekt nog al navolging op in de Utopia nsche republiek, waar men zelfs van regeringswege er op uit schijnt te zijn te beproeven, hoe oud de mensch wel worden kan, indien hij ook zonder schoenen wandelt. Men bezigt, ter verwezenlijking van dit menschlievende doel, belastingen op de consumptie enz. — Het zwaard van Paulus heeft te Rome de bliksem tot zich getrokken; zij is echter langs den Apostel geloopen zonder hem schade te veroorzaken. — Prins Albert van Pruissen heeft koude gevat en niest sterk; denkt echter eerstdaags te gaan monsteren. — Veiling te Amsterdam van circa 3400 buffelhuiden. — Een persoon te Utrecht heeft bij den Staatsraad-Gouverneur de glazen ingeslagen, alleen uit begeerte naar de Ommerschans en de vetpotten aldaar. — Twee Amsterdammers zijn met chais en paard in eene sloot geraakt en door de chais overstelpt geworden. Het paard is gered, maar de overstelpten zijn gesmoord; zij hadden nog bij de Wed. Servetjes gestald. — Niet alleen Christenen en Israeliten moeten hunne naam aan de Redactie der Arnh. Cour. bekend maken, indien zij een artikel in die Courant willen geplaatst hebben, maar ook gepensioneerde Indische Officieren zijn er niet van verschoond. — Ook is de gezonkene Napelsche stoomboot Pollux uit zee opgehaald. — In Turkye wordt het Pruissische militaire stelsel ingevoerd. — Te Monnikendam is een kind geboren van 65 Nederlandsche looden, en te Elburg een dito van 65 oncen. — In 1768 zijn geboren Napoleon, Cuvier, Chateaubriand, Wellington en Walter Scott. — In Maasland heerscht eene veeziekte, doch die middelen van Leendert de Bruin innemen sterven niet.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende Artikelen te Middelburg,
7 October 1841.

De Nederlandsche Mudde.		De Nederlandsche Mudde.	
Oude Walch. Tarwe	f 10,00	Boekweit . . .	f 6,75
Nieuwe dito . . .	« 9,00	Zomergarst . . .	« 4,00
Oude Zeeuwsche dito	« 9,75	Winter Garst . .	« 4,50
N. Zeeuwsche dito	« 8,75	Walch. Paardenb.	« 5.20
O. Zeeuwsche Rogge	« 7,40	Zeeuwsche dito .	« 5,00
N. dito	« 5,50	Raapolie	f 53,00 p. vat.
W. Groene Erwten	« 7,75	Patentolie .	« 55,50 « «
W. Witte dito . .	« 6,75	Lijnolie .	« 40,00 « «
W. Koolzaad . . .	« 13,50	Raapkoeken	f 82. de 1040 st.
Z. dito	« 13 75	Lijnkoeken	« 10, » 100 «
Haver	» 3'00		

Tarwenbrood het Ned. Pond 19½ cent. Masteluinbrood 17½ cent. Roggenbrood 15 cent.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 9 October. Sedert den 7 dezer zijn alhier ter reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

Robert Henry, J. Ellis; Ricilien; The Brron, J. Romdall, Londen, beide met stukgoederen; Sultana, W. Broden, Fernambuco, suiker; The Soho, T. Whitcombe, Londen, stukgoederen en passagiers; Diamant, B. Balleer, Buenos Ayres, huiden; Jean Key, E. de Faun, Liverpool, klipzout; Coroline, T. Havest, Tewey, stukgoederen; Bettij, J. Evans, Liverpool; zout en stukgoederen; Catharina, W. B. Selean, Liverpool, zout en stukgoederen; Anna en Maria, H. Konou, Riga; Two Brothers, J. G. Kruger, Nerva, beide met houtwaren;

Voor Gend bestemd:

La Sirene, J. Verbrugge; La Victoria, B. Boey, beide van Rotterdam, met suiker.

ADVERTENTIEN.

Te Vlissingen, bij C. J. de Swart.